

Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo.
Lukáš 19, 10

Drazí přátelé,
v každé rodině je velká radost, když se narodí dítě. Pro mnohé je to moment zázraku života. Takový okamžik je novou výzvou pro mnohé, protože dítě je nejenom darem, ale i změnou a zkušeností. V tomto smyslu můžeme prožívat i příchod Dítěte Ježíše. Na prvním místě jsou Vánoce, tedy narození Ježíše, radost z daru. Vnější atmosféra, připomínající mockrát doslovně pohádku, umocňuje pocit radosti, zvláště v srdcích těch nejmenších. Pro člověka, který prožívá kouzlo Vánoc duchovně, je to silný zážitek duchovní radosti. Bůh obdarovává mě, i když jsem si to nezasloužil. On se sklání ke mně a nabízí mi svou cestu za štěstím. Toto je podstata i toho vnějšího zvyku obdarovat o Vánocích své blízké a drahé. Samozřejmě, aby radost byla naplněna, s darem musí jít něco víc jako jenom štědrost a dobrá vůle. Bůh dává sám sebe cele, proto by člověk měl do každé maličkosti především vložit své srdce. Zvykli jsme si dnes na vysoký životní standard, proto tomu odpovídají i dárky pod stromečkem. Když zabloudím myšlenkou do minulosti, dárky byly maličkosti, ale o to víc v nich bylo lásky a odříkání, protože prostředků bylo málo. Je jasné, doba se mění, není dobře nostalgicky se vracet tam, kde jsme byli dávno. Jedno však zůstává

stejně, a to je potřeba člověka žít v lásce a pro lásku. Darem se v mém životě mnohé mění, je to výzva, je to něco nového. Proto by Vánoce neměly skončit jako opadaný stromeček u kontejneru. Má to být výzva jít dál. Začít růst jak roste a dospívá malý Ježíš. V našich srdcích zůstane potom dostatek světla a odhodlanosti budovat něco nového. Nakonec, tyto dny jsou

o vztazích. Snažíme se o pohodu, možná také najít i nějakou cestu smíření a podat ruku. Jenom chvilíčka života ve snu, vytvoření nějaké krátké ideální atmosféry, má potenciál vytvořit o to větší šok ze vstupu do povánoční reality. Budovat vztahy a žít dobré vztahy je vysokou školou života. Člověk se tomu musí pořád učit a snažit se zdokonalovat a být zdrojem osobního dobra pro dobro

společné. Podat ruku a popřát „svátečky“ na Boží hod znamená ne ji stáhnout hned k sobě, ale spíš držet ji napřaženou i nadále. Podat druhému sebe, a ne jenom splnit si nějakou obligátní povinnost. Bůh ve svém Synu nám dává natrvalo sám sebe, už více neodchází, ale zůstává s člověkem do konce časů.

Přeji Vám všem požehnané vánoční svátky, ať novorozený Pán vede naše kroky a daruje nám plnost radosti života.

o. Marian

Rozhovor otce Mariana

Uveřejňujeme „ochutnávku“ rozhovoru, který poskytl otec Marian pro Naše Valašsko. Nezkrácenou verzi si můžete přečíst na webu www.nasevalassko.info. Bude zveřejněna 24.12.2019, tedy na Štědrý den.

A nyní už je čas k tomu, abychom se dostali i k vánočním svátkům.

Těm předchází období adventu. Já osobně mám velice rád ranní roráty s dětmi, které nosí v průvodu do kostela světlo. V čem je pro Vás jeho největší význam a krása?

Advent je nádherné období, ale je velice krátký. V dnešní době je bohužel převládán komercí. Před pár dny papež František řekl, že advent nemá být cirkusem, ale časem přemýšlení, meditace a smíření. Tato skutečnost nám uniká. Ještě ani nezačal, a my zdobíme, rozsvěcujeme stromky a koledy frčí ve velikém stylu, a když přijdou Vánoce, tak už jsme všeho přesyceni. Roráty jsou právě takovým zastavením a tou nádhernou symbolikou světla a tmy. Toto období je dost chudobné na denní světlo, a to se přeneslo taky do liturgie. Temnota doby před Kristem a v povzdálí to Světlo, které přichází. Pamatuji si, když jsem zaváděl každodenní roráty v jedné z far-ností, je to už hodně dávno, tak jsme sloužili celou mši ve tmě a lidi měli jenom svíce. Jedna tetina donesla ještě takovou velikou z první republiky, co se pálila u mrtvých, a velice zbožně ji pořád držela v ruce až do chvíle, kdy u přijímání zapálila sousedce kabát. Ale mělo to nádhernou romantiku a symboliku. Advent má být hra světla a tmy, a hlavně prostor na ztišení. Ptám se, dokážeme to dnes?

Církevní rok přináší pro kněze řadu období, která jsou pro ně náročnější. Platí to i pro Vánoce, nebo význam Vánoc vše přehluší a stává se pro Vás jedním z nejpěknějších období? Těšíte se na Vánoce?

No, Vánoce jsou specifikum samy po sobě. Dnes už nějak ztratily duchovní rozměr. My kněží jsme dost vyčerpaní, protože se dost zpovídá a taky těch bohoslužeb je hodně. Svým způsobem se těším, ale přiznám se, že mám radši Velikonoce. Vánoce jsou trochu o pohádce a pozlátku, a Velikonoce jsou realitou života. Asi nás ta komerce hodně ohraničuje. Ale aspoň v těch Vánocích zůstává víc ten rodinný rozměr, a to je důležité. Možná u mě hraje svou roli i to, že já nemám rád zimu. Proto, když už začíná jaro, tak vnímám věci jinak.

Vadí Vám skutečnost, že Vánoce se stávají jakýmsi obchodním reklamním prvkem, který nám v předstihu několika týdnů v různých podobách předkládají v řadě obchodů, včetně třeba hraní koled?

Určitě, protože všechno je to komerce. Ještě hoří svíčky na hrobech od Dušiček a kolem už jsou Vánoce. Je to touha naplnit materiální sny lidí, ale podstata Vánoc je někde jinde. To nám uniká a samozřejmě, ten smysl se ztrácí. Člověk je otráven a samotné slavení už ani nevnímá.

Jak budete tyto svátky letos slavit? Nebude Vám scházet blízkost Vašich nejbližších?

U mě je to vždycky klasika. Věnuji se hlavně kostelu a tradičně mám u sebe mamku, tak budeme společně a tradičně slavit po našem. Takže prakticky jsem s rodinou. Sourozencům zavolám a popřejeme si, oni mají své rodiny, tak je to pro ně rodinné slavení. Potkáme se vlastně až po Novém roce.

A co vánoční dárky? Poslouchal jste? Splní Vám Ježíšek přání, které jste jistě napsal a dal za okno?

Ale ano, já jsem hodné dítě! Napsal jsem Ježíškovi, že potřebuji nové auto, ale odpověděl, že jsem neskromný a mám si našetřit, tak

šetřím. Mimořádně by mě potěšil nějaký pěkný extravagantní ornát, ale to ponechám ve snech, a tak se klidně spokojím s pyžamem od mamky a pár drobnostmi, to mi udělá vždycky radost. Vánoce jsou darem samy po sobě, Bůh nám dává Dar a na to jsme nějak zapomněli.

Určitým symbolem Vánoc je tzv. půlnoční mše, na kterou chodí i lidé, kteří běžně do kostela nejdu. Má tato skutečnost pro Vás nějakou důležitost a snažíte se to třeba při kázání nějak zohlednit?

Loni jsem to zohlednil a popřál všem přítomným požehnané Vánoce, milostiplné Velikonoce a hezkou letní dovolenou... V kázání toho moc nenadělám, protože kdo je schopný ve 22 hodin vnímat, nemluvě o nějakém tom promile v krvi, co si budeme namlouvat. Spíš po mši si venku před kostelem pokecám s lidmi u svafáku, to je taková naše tradice, kterou jsem zavedl. Býval taky ohňostroj, ale některým to vadilo, tak jsem letos od toho upustil. Toš, moudřejší ustoupí! Rozhodně nemá smysl se na mši do někoho navázat, protože nechodí do kostela a teď je tam, to je nekulturní, hrubé a nesmyslné. Možná se mu zalíbí a přijde, a když ne, tak má aspoň dobrý pocit.

Na Vánoce jsou lidé vůči sobě trochu přívětivější, milejší... Proč nám to nevydrží delší dobu?

Protože být dobrý a vlídný je styl života, a ne podnět zvenku. Je to takové dětinské, teď jsou Vánoce, a tak se budu krotit a dva dny nebudu pít a nadávat ženě a dětem, a potom už je po svátcích, tak zas budu jako dřív. Právě o tom je ta výzva změnit se, to je podstata adventu, najít způsob, jak žít líp a radostněji. Pokud nepochopím, že je to vždycky o člověku a jeho snaze měnit sebe a svět na lepší, tak je zbytečné něco slavit. Stromky za pár dnů skončí v popelnici, a co já, oprchám jako ten stromek? Není to smutné? Tu je ta odpověď, prostě je to jenom na mně, co a jak chci, a Bůh a jeho poselství mi v tom pomáhá. Základní volba, to je podstatná morální kategorie, rozhodnout se sledovat dobro a tomu podřídit svoje dílčí rozhodnutí. Dalo by se o tom diskutovat dlouho a zohlednit mnohé faktory, ale to je možná na jiný rozhovor...

A teď jednou větou:

- Charakterizujte papeže Jana Pavla II. jednou větou

Nebojte se, otevřete brány srdce dokořán!

- Vaše nejoblíbenější vánoční koleda

Český kancionál 220 Chtíc, abys spal... a latinská Adeste fideles.

- Lidé u nás dodržují řadu tradic vztahujících se k adventu a vánoční době – co zvládáte Vy

Zvládám vyzdobit stromeček doma a před farou, postavit soba, sníst štědrou večeři, jít na půlnoční mši a sehnat dárky, vyzpovídat kvanta lidí a těšit se, že už je po Novém roce.

- Dbáte stále na nějakou radu, kterou Vám do života dali Vaši rodiče

Nikdy si od nikoho nepůjčovat peníze, koupit si jenom to, na co mám.

- Co považujete ve Vašem životě za nejdůležitější

Žít život naplno, tak jako by to byl můj den poslední, a zároveň jako bych měl žít ještě sto let.

- Jaký nejmilejší dárek od Ježíška jste dostal

Žlutého broučka na kolečkách s červenými křídly a hýbajícími se nožičkami.

- Jaké vánoční cukroví máte nejraději a dokážete si něco sám uvařit a případně upéct

Mám rád vánoční štolu a všechno, kde jsou rozinky a hromada rumu. Jo, upeču a uvařím cokoli, jenom na to není čas.

- Životní sen

Děcka mi na mši řekli, že být papežem, a aby mě už konečně pes poslouchal, já říkám žít tak, abych se nemusel za sebe stydět.

Určitě se dnes usmějte a řekněte "Ahoj" někomu, okolo něhož projdete. Je to snadné a téměř vždycky vám ten úsměv oplátí. Je to nádherné. Kdyby se na sebe lidé jen trochu víc usmívali, byl by svět mnohem lepším místem!

FOTOGALERIE FARNOSTI

Ve středu 4. prosince k nám do kostela zavítal svatý Mikuláš s andělem

První roráty v sobotu 7. prosince – snídane na faře

Koncert SALVE IMMACULATA v neděli 8. prosince – Jiří Šon, Lenka Rafajová a Kateřina Oškerová Machovská

Úplně změňte své zvyky. Ze všeho, co děláte, odstaňte negativitu, děkujte lidem, smějte se, skládejte poklony.
Každý den, každou hodinu se smějte a smějte a smějte.

KRÁL SLÁVY SE SNÍŽIL A VZAL NA SEBE LIDSKOU PODOBU

Adventní doba byla přípravou na očekávané setkání s Mesiášem. Plán vykoupení se naplňoval. Mesiášův předchůdce Jan Křtitel se už narodil. Jeho poslání bylo potvrzeno zázrakem a proroctvím. Zprávy o jeho narození a zvláštním významu jeho poslání se rozšířily široko daleko. Jeruzalém se však na uvítání Vykupitele nijak nepřipravoval. Výnos císařského Říma o sčítání lidu v celé říši se týkal i obyvatel Galileje. Císař Augustus se stal nástrojem k uskutečnění Božího záměru. Na základě výnosu se Ježíšova matka Marie a Josef dostali do Betléma. Pocházeli z Davidova rodu a Mesiáš se musel narodit v Betlémě, jak předpověděl prorok: „*A ty Betléme, ačkoli jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe mi vzejde ten, jenž bude vládcem v Izraeli, jehož původ je od pradávna, ode dnů věčných.*“ (Mich 5, 1)

Josef a Maria přicházejí do Betléma, jsou unavení a nedaří se jim nalézt místo na přespání, stále marně hledají. V přeplněném hostinci pro ně není místo. Nakonec najdou útočiště v obyčejné stáji pro dobytek a tam se narodí Spasitel světa. Bůh ve své veliké lásce k lidem se stává člověkem, aby se mohl uskutečnit plán spásy. On, Pán všeho tvorstva, přijímá lidskou podobu skrze Marii Pannu, prostou židovskou dívku z Nazareta, a přichází na svět v podobě malého bezbranného dítěte. On, Král všeho tvorstva a vesmíru, nepřišel na svět někde na zámku, ale přišel na to neobyčejnější místo na zemi, přichází na svět v betlémském chlévě. Nikde nebylo pro něho místo a On stále hledá místo i v našich srdcích.

Celé nebe se raduje, pastýři bdí u svých stád a oni jsou první, kdo se o této události dovídají. „*Náhle u nich stál anděl Páně a sláva Páně se rozzářila kolem nich. Zmocnila se jich veliká bázeň. Anděl jim řekl: 'Nebojte se, hle, zvěstuji vám velikou radost, která bude pro všechny lid. Dnes se vám narodil Spasitel, Kristus Pán.'*“ (Lk 2, 9-11) Pastýři byli první, kdo se přišli poklonit Ježíšovi v jeslíčkách, protože uvěřili andělské zvěsti. Byli to ti, kdo byli na okraji společnosti. Bůh nepřišel na svět jen pro ty vyvolené, ale přišel na svět pro každého, i pro toho nejposlednějšího člověka. Bůh přišel na svět pro mne i pro tebe, pro každého z nás se stává člověkem, aby nás mohl spasit, a toto by nás mělo naplnit nesmírnou radostí a vděčností. Tak veliká je Boží láska ke každému z nás!

Dnes v době blahobytu pro většinu lidí betlémská událost nepřináší hluboce křesťanskou zvěst, že Bůh se stal člověkem, a tím začalo vyvrcholení spásného jednání Boha. Mnoho lidí přichází na půlnoční, hledají poezii Vánoc a tuší, že ta souvisí s tajemstvím. Chtějí z tajemství Vánoc něco zakusit. Chtějí Vánoce prožít nejen materiálně, ale prožít tajemství poezie Vánoc. Hodně lidí si dnes myslí, že čím víc budou mít pod stromečkem dárků a budou drahé, budou mít všechno vyzdobené a uklizené, tím si udělají Vánoce krásnější. Jenže věci největší hodnoty jsou v něčem jiném. Není dobře, když se dnes děti vedou k tomu, že Vánoce jsou tady hlavně kvůli nim. Vánoce jsou tu přece kvůli Dítěti, které se narodilo před více než dvěma tisíci lety. To je to hlavní, Bůh se stává člověkem, aby nás spasil.

Na betlémské scéně vidíme: Králové jdou navštívit Ježíška, hledají ho nejprve v paláci, ale tam ho nenalezají, a pak jdou do toho nejchudšího prostředí a tam ho naleznou. Když jsem bohatý, říkám si, já mám všechno, já nic nepotřebuji. Skutečné bohatství přichází skrze naši chudobu, tím říkáme: „Pane, já tě potřebuji, Ježíšku přijď a znovu se narodí v mém srdci a naplň mě svojí láskou, naplň mě svou radostí, naplň mě svým pokojem.“ Potřebujeme znovu toužit po Boží lásce. Opravdu skutečné bohatství přichází skrze chudobu srdce.

Podobně i betlémy vznikají z prazvláštních, chudých nepatrných začátků, ale výsledek je skutečné bohatství. Podívejme se, jak vznikl Třebechovický betlém. Na začátku byl sedlák, který nechal práci na gruntu a pustil se do betléma. Zaměstnal jednoho chudého kopytáře, který pak skončil v chudobinci. Byla to práce na čtyřicet let, úplně tomu propadl, jenže vytvořil dílo, které má dnes nedozírnou hodnotu a navštěvují ho miliony lidí. Ale v době, když toto dílo vznikalo, byl považován za blázna. Určitě mu vyčítali, že nezvelebuje majetek, ale on si uvědomil, že může být něco hodnotnějšího, i když je to skryté. Betlemáři se podobají těm figurkám, které krácejí k Betlému. Jdou za oslavou Ježíška, když si uvědomí, co později říká dospělý Ježíš: „*Já jsem cesta, pravda*

a život!“ Jdou po cestě, kterou On ukazuje. Projevuje se v poctivé práci, v lásce, kterou do toho dají, a zapomenou i na „grunt“, který jim bude vynášet. Jenže betlém jim přinese bohatství, které je opravdové a nedá se koupit. Třeba ten Třebechovický betlém nemá na světě obdoby. Byl vystaven v Montrealu, kde jej obdivovali nejvyšší politici, králové a miliony lidí.

Podobně i píseň Tichá noc. Píše se rok 1818, píseň Tichá noc rozezněla oberndorfský kostel sv. Mikuláše. Slova sepsal místní kaplan Josef Mohr a hudební doprovod učitel nedaleké školy Franz Xaver Gruber. „Zrodilo se zázračné dílo. Soulad slova a hudby, píseň, která se i po dvou stoletích tajemně dotýká srdcí spousty lidí.“ Dnes Tichá noc zní ve třech stovkách řeči a dialektů. Rozšířena je jako křesťanská koleda, ale v Grónsku a Kanadě zní jako obvyklá pohřební píseň. V některých oblastech Asie ji maminky zpívají jako ukolébavku.

Rakušané se právem chlubí, že dali světu píseň, která v sobě nese poselství pokoje a míru. Necelých sto let po vzniku způsobila zastavení bojů o prvních Vánocích Velké války 1914. Na frontě zněla ze zákopů obou znepřátelených stran a zrodil se „vánoční zázrak“. První nesmělý zpěv a vzájemné pokřikování vyústilo v neplánované a neschválené příměří, vojáci se sešli mezi zákopy na území nikoho, kam předtím dopadaly granáty. Vydrželo to několik dní.

Papež František ocenil Tichou noc také v pozdravu k poutníkům: „Ve své prostotě tento zpěv vystihuje událost Svaté noci. Spasitel narozený v Betlémě, nám zjevuje lásku Boha Otce. Právě jemu chceme světit svůj život.“ Myslím, že i my všichni si s láskou rádi tuto krásnou píseň zazpíváme.

Vánoce můžeme označit jako svátky pokoje a míru. Ale ne každý si může dopřát tuto pohodu Vánoc. Jeden malý příklad: Zdravotní ošetřovatelka v hospici říká: „Letos budu mít noční službu, nevím, jak to jako trest, ráda ji odsloužím. Samozřejmě, že budu myslet na své blízké, v tento den chce být každý doma. Nebudu s nimi, ale s nemocnými, oni potřebují moji sílu i čas. Ale necítím smutek. Vím, že tady prožiji klid, prostor pro pokoru a očekávání příchodu Ježíška. Cítím zde velkou sounáležitost personálu i pacientů. Třeba večerní obcházení nemocných s přáním Božího požehnání, pokory a vnitřního pokoje posílá pocit, jak jsme všichni na jedné lodi. Nemoc si nevybírá. Nikdo z nás není víc ani méně, zítra tady můžu ležet já.“ Takové společné vnímání starostí, stejně jako vědomí konečnosti lidského života podpoří klidné, ale zároveň vřelé očekávání Příchodu Spasitele.

„Před páry dnů jsem potkala známou, která si přála prožít letošní Štědrý den s námi, i když nepatří mezi nemocné,“ vzpomíná ošetřovatelka. Přesně před rokem totiž dotyčná starší paní doprovázela při odchodu na věčnost svoji dceru, mladou maminku tří dětí. Přijeli tenkrát do hospice nahonem, opatrovali nemocnou doma, ale na Vánoce se báli nejhoršího a vážnost situace odhadli správně. Velkou bolest se pracovnice hospice snažily mírnit. Hned jsme přerušili naši péči na jiných pokojích, snažili jsme se být co nejvíce s ní. Strávili jsme ty chvíle v objetí, díky Bohu za to,“ vzpomíná na nelehkou událost minulého Štědrého večera. „Taková blízkost je i důvodem, proč se dotyčná paní zatoužila po roce vrátit. Ale zůstalo jen u přání. Nakonec jede za rodinou na Moravu, ale kdyby tu zůstala, šla by za námi. A my bychom ji rádi přivítali. Mohla by s námi slavit mši svatou v naší kapli, povídali bychom si klidně celou noc. Tehdy prý u nás cítila opravdový klid.“ – Díky, Pane, za ty, kteří s láskou přijímají své povolání a slouží druhým.

Mysleme také na kněze, kteří po náročném adventu a svou službou o vánočních svátcích zajišťují všechny bohoslužby a už padají únavou. Mysleme na všechny, kteří pracují v nemocnicích, v obchodech, v nepřetržitých provozech, v dopravě a na mnoha a mnoha místech, abychom my mohli prožít klidné a spokojené Vánoce. Mysleme také na ty, kteří nikoho nemají a jsou opuštěni, myslíme také na bezdomovce, kteří nemají kam hlavu složit. Pomáhejme všude, kde můžeme, ať skutečnou fyzickou pomocí, návštěvou, dobrým slovem, povzbuzením, úsměvem a také modlitbou můžeme pomoci.

Vezměme vážně, co zazní na konci bohoslužby: „Jděte ve jménu Páně!“ Vyjděme ve jménu narozeného Dítěte jednat, jsme jeho poslové, přinášíme radost, pokoj, lásku a naději!

Požehnané svátky vánoční Vám přeje Ludmila D.

Nabídl jsem dnes mír? Přinesl jsem do něčí tváře úsměv? Řekl jsem nějaká slova, která léčí? Oprostil jsem se od svého vzteku a rozhořčení? Odpustil jsem? Miloval jsem? To jsou skutečné otázky. Musím věřit, že malý kousek lásky, který jsem spatřil, přinese mnoho plodů.

VÁNOČNÍ HUDBA

Milí čtenáři Pastýře, do vánočního čísla jsem připravil přílohu na téma vánoční hudba. Neodmyslitelnou součástí vánoční doby je hudba, a to hudba liturgická i lidová. Zaznívají vánoční koledy i skladby starých mistrů. Tisíce lidí je zpívají v kostelech, ve svých domovech a také na koncertních pódiích. Duchovní písně oslavují narození Ježíše, opěvují cestu do Betléma, klanění pastýřů i přinášení darů tří králů.

Nejstarší vánoční hudba vznikla asi už ve 4. století v Římě. Latinská píseň *Veni Redemptor gentium*, jejímž autorem je sv. Ambrož (od roku 374 biskup v Miláně), je skladba, která patrně započala vývoj vánočních písní.

Biskup sv. Ambrož

Nejstarší záznamy o české vánoční hudbě pocházejí z 11. až 12. století. Jsou to rukopisy uložené v knihovně Metropolitní kapituly pražské. Jako hrané nebo zpívané písně se ale objevují až ve 13. století. Během 15. století obyvatelstvo českých zemí začalo upřednostňovat český jazyk a právě vánoční písně byly prvními písněmi zpívanými v češtině. Z této doby pochází píseň *Stala se jest věc divná, Panna syna porodila* beze vší strasti tělesné, jejíž zápis je v Kodexu vyšehradském. V 16. a 17. století byly tištěny kancionály, kde mezi mnoha písněmi věnovanými adventu a Vánocům byla píseň *Narodil se Kristus Pán, veselme se* nebo *Panna syna porodila* od Jana Campana Vodňanského. Za typického představitele vánoční hudební poezie je označován skladatel, básník a varhaník Adam Václav Michna z Otradovic. Reprezentuje v české hudbě baroko (1600 až 1750). Je autorem mnoha vánočních čtyřhlasých písní, z nichž nejznámější je *Chťíc, aby spal*. Ale není jediná, i další jeho písně jsou obsaženy v kancionálech a zpívají se dodnes.

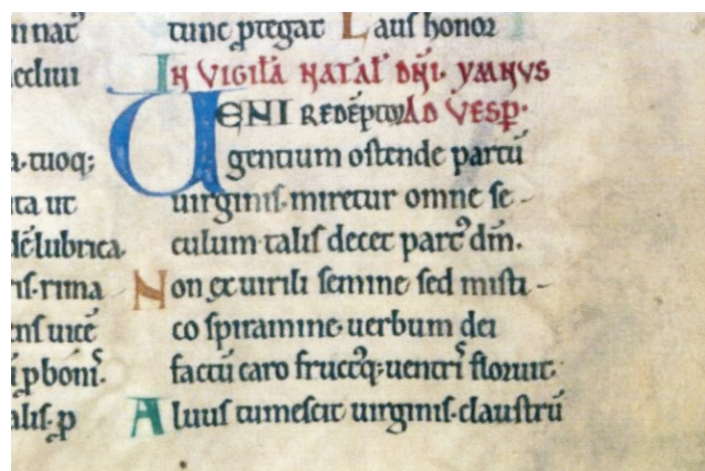
Do pozdní barokní období se datuje vznik českých pastorel. Jsou to drobné vánoční jedno i vícehlasé zpěvy doprovázené smyčcovými i dechovými nástroji. Tento hudební útvar čerpal z lidové tematiky a hojně ho skládali venkovští učitelé (Jakub Jan Ryba, Jiří Ignác Linek, Tomáš Norbert Koutník), texty byly české,

a proto byly velmi oblíbené. V kostelích vznikaly nové hudební i pěvecké soubory a členové s chutí a radostně hráli a zpívali písně, z nichž některé patří dodnes ke stálému vánočnímu repertoáru kostelních kůrů.

Vánoční hudba se hrála a vyvíjela i v dalších letech. Zásahu na tom měli již zmínění učitelé, kteří byli zároveň varhaníci i sbormistři. Byli autory nových vánočních mší a oratorií, např. *Vánoční noc* Jaromíra Hrušky (1880 – 1954) nebo *Missa Bohemica* Josefa Foerster (1833 – 1907). Při každém chrámu již existoval soubor se školenými zpěváky. Ve 20. století se věnovali vánoční hudbě i významní čeští skladatelé jako např. Josef Suk, Bohuslav Martinů, Vítězslav Novák a z novodobých autorů Petr Eben.

A nakonec nelze opomenout také populární vánoční písničky, jako jsou *Rolníčky* (vznikla již v r. 1850) nebo *Vánoce, Vánoce* pícházejí a *Purpura* na plotně z 60. let 20. století.

Josef Floreš

Část textu *Veni Redemptor gentium*

KOLEDA JAKO ŽEHNÁNÍ

Už několik let mezi svátky mluvíme v našem kostele o koledách – a stále jsou nové věci k objevování. Tentokrát mne zaujalo, že původně koledovali kněží...

Je doloženo, že v době Karla IV. na koledu chodili i pražští preláti, kanovníci (tedy nejvýše postavení duchovní v arcidiecézi) a ostatní duchovenstvo. Diecézní statuta z r. 1350 předepisovala, kolik měl pražský arcibiskup uštědřit těmto koledníkům koledy. Údajně měl: „Dáti prelátům a kanovníkům 4 kopy, služebníkům kostela (tj. vikářům, oltářníkům a jiným) 2 kopy, žokům a kurním 20 a bonifantům 10 grošů, ovšem jen těm, kteří osobně do domu arcibiskupova přišli a kolední zpěv před ním vykonali.“

Podrobné informace o koledování nám zachoval mnich břevnovského kláštera Jan z Holešova, odpůrce Husův a jeho žalobce na sněmu v Kostnici; zemřel v r. 1436 jako převor moravského kláštera v Rajhradě. Svůj traktát *Largissimus vespere seu colledae historia* (Nejdělsí večer čili historie koledy) sestavil jako učený spis své doby, ale výslovně v něm zdůraznil, že nečerpá ze psaných pramenů, kronik, listin, nýbrž pouze předává, co mu vyprávěli pamětníci. Z nich jmenuje především staříčského mnicha v Břevnově Aleše. Dle Janova líčení tehdy „řádné koledy“ byly většinou zpívány všemi sborem a byly konány na způsob procesí, tvořených skupinou kněží a žáků. Kněží nesli vyobrazení Krista, které obyvatelé domu líbali. Žáci, oblečení v bílá roucha, nesli hořící svíce a kadidlem vykuřovali domy. Za to dostávali dary. Kněží přitom

zpívali latinské písně jako *Ecce Maria genuit nobis salvatorem, Judea et Jerusalem nolite timere, Verbum caro factum est a Haec est dies*.

Jaký je původ oněch latinských koled? Všechny tyto zpěvy mají svůj původ v liturgii, jsou to antifony z nešpor a matutina Narození Páně. Jednu ze zmíněných čtyř písní, které kněží při koledě zpívali, obsahuje také Jistebnický kancionál. *Judea et Jerusalem nolite timere cras egrediemini et dominus erit vobiscum* je antifona z nešpor slavnosti Narození Páně a najdeme ji ještě v potridentském breviáři. Tyto písně pochopitelně dokázali zpívat jen ti, kdo byli v liturgickém zpěvu zběhlí, tedy kněží především. Také melodie některých starých koled potvrzují, že lidová koleda je zjednodušením zpěvů liturgických. Spolu s kněžími koledovali také žáci, tj. studenti. Ti v té době bývali zároveň zpěváky při významnějších kostelích (biskupských, kapitulních), při nichž bývala i škola.

Třetím pramenem, obsahujícím zmínku o kněžské koledě, jsou *Řeci sváteční a nedělní* Tomáše Štítného, který v kázání „na Štědrý večer po koledě“ píše: „Protož z dobrého a slušného obyčeje chodíe večeros knězie koledovat (...) A řku zpievajíc z knih Machabeón to slovo vzemše, ež se připodobnáva k tomuto dni: Židovstvo a Jerusaleme, nerodíte se strachovati, zajtra vyjdete a Hospodin bude s vámi!“

To vše mne vede k domněnce, že kněžská koleda mohla být původní formou koledy. A že teprve později – jejím napodobením – koledovaly také děti a vznikly lidové kolední písně. Ale potvrdit

takovou domněnku musí odborníci.

Víme už, jak koledování kněží vypadalo. Vystává otázka: proč kněží koledovali?

Koleda znamenala příležitost k přilepšení na obživě. V lidové koledě byl motiv získání daru asi vždy velice silný. Je to patrné např. z husitské žakovské koledy *More festi quaerimus* z Jistebnického kancionálu, ale i z některých koled, které běžně zpíváme dnes, např. *Štědrý večer nastal*. Text koledy často pobízí hospodáře či panímámu k tomu, aby koledníky štedře obdarovali. Ale důvodem, proč koledovali kněží, asi nebylo polepšit si na své obživě. Pro venkovské kněze to mohlo být důležité, ale pro kanovníky...?

Jan z Holešova tvrdí, že křesťanská koleda vznikla za účelem nahrazení staršího pohanského zvyku. Sv. Vojtěch prý místo pohanských obchůzek s modlami na začátku každého měsíce zavedl jen jednu obchůzku křesťanského kněžstva po domech věřících, a to na Štědrý den. Zdá se, že koleda mívala svůj význam christianizační (příspěvek k upevnění křesťanské víry v prostém lidu). Olomoucký biskup Jan Dubravius v 16. století vznik křesťanského koledování připisoval ne sv. Vojtěchu, ale pražskému biskupu Kosmovi. Na jeho radu prý kníže Břetislav r. 1098 ustanovil vánoční obchůzky kněží po domácnostech za zpěvu hymnů, s křížem a s ostatky svatých. Kdo při nich nepolíbil kříž, anebo se tomuto obřadu vyhnul tím, že z domu na ten čas odešel, byl považován za pohana a potrestán.

Kněžská koleda se udržela ještě i v pozdějších dobách. Dle ustanovení z r. 1641 bylo povinností farníků o Vánocích podarovat faráře koledou a o Velikonocích velikonočními vejci „jeden každý dle své možnosti, a co z lásky učiniti chce“. Dle dochovaného zápisu osadníci z farnosti Bílá Hůrka (na hlubockém panství) v roce 1718 ve své stížnosti vrchnosti „naříkali jednohlasně, že farář při vybírání koledy příliš se spouští“ a nárokuje si koledu příliš vysokou. Podle jiných svědectví byla farářům kolední obchůzka příležitostí

*Benediktinský mnich
Jan z Holešova*

vyzkoušet děti z náboženství a ověřit si u hospodáře, zda všichni z jeho domácnosti řádně o Velikonocích vykonali svatou zpověď.

Později se koledování stalo záležitostí lidovou, konaly je především děti a chudí lidé. Koledování bylo oblíbeno prostě také jako milé setkání s druhými, přinášející vytržení ze stereotypu, radost, příležitost k legraci atd.

Ale uvědomujeme-li si, že vše začalo koledou kněžskou, neostýchejme se věřit: koleda byla prvotně modlitbou. Jako takovou ji kněží z liturgie a z prostoru kostela „vynesli“ ven k lidem do jejich příbytků. Ze všeho nejdřív vzdává úctu Kristu, jehož narození slavíme. A jako modlitba byla spontánně považována za nositelku a vyprošovatelku dobrořečení, čili požehnání. Zcela přirozeně pak koledníci ke svému zpěvu připojili ještě i přání hojné úrody, domácího štěstí atd.

Protože kněží, děti i lidé podřadných profesí neměli nemovitý majetek a s ním spolehlivý zdroj obživy, společnost jim přiznávala právo přilepšovat si „výdělkem“ z modlitby. Děti navíc středověk někdy vyzdvihoval jako mravně nevinné, jejich modlitbě se připisovala větší účinnost (vzpomeňme na neblahou myšlenku křížové výpravy dětí). Na druhé straně byly dříve děti ve společnosti těmi posledními, ostatně jako takových se jich Pán Ježíš ujímá a dal nám je za vzor.

Poznání, že koledu zpívali prvotně kněží, nám odhaluje největší náboj zpívání koled i pro dnešek: koleda stále může zůstat modlitbou. Rozeznává srdce, hlasy a příbytky chválou Boží a nese ji také k druhým.

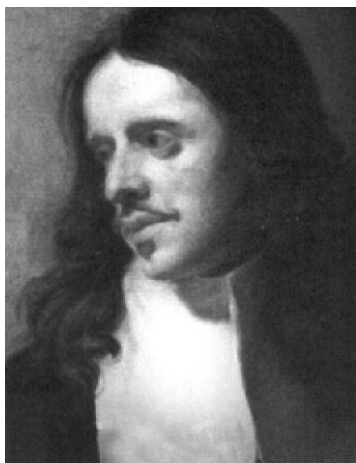
P. Gorazd Cetkovský, O. Carm.

*(S laskavým svolením pražského arcibiskupství přepsáno ze
Zpravodaje pražské arcidiecéze, prosinec 2012)*

ADAM VÁCLAV MICHNA Z OTRADOVIC

Narodil se v Jindřichově Hradci pravděpodobně v roce 1600, ale přesné datum není známo. Rod, ze kterého pochází, má kořeny ve vsi Otradovice nedaleko Staré Boleslavi a protože má šlechtické předky, používá u jména přídomek z Otradovic. Adam Michna prožil mládí v době, kdy Evropou zmítal církevní rozkol spojený s útoky na katolickou církev, ale stejně jako Michnovo přesné datum narození je i jeho mládí téměř neznámé.

*Adam Václav Michna
z Otradovic*

Jindřichův Hradec za jeho mládí se mohl pochlubit jezuitským gymnáziem, které se stalo centrem vzdělanosti a kultury a mělo velký vliv na rozvoj hudebního života v 17. století. Adam Michna z Otradovic se stal nejprve studentem jezuitského gymnázia a pak později místním regenschorim (ředitel kůru, vedoucí chrámového sboru). Hudební život v Jindřichově Hradci během Michnova života předstihoval jiná česká města. Zasluhou jezuitů měla hudba a zpěv v kostelích velmi starou tradici. Proto zde měl Michna velké možnosti, jak uplatnit své hudební nadání.

Od roku 1633 je Adam Michna z Otradovic uváděn jako varhaník proboštského kostela Nanebevzetí Panny Marie v Jindřichově

Hradci a toto je také nejspíš doba, kdy začal komponovat. Působil také jako učitel hudby a zpěvu.

Doba baroka přála hudbě, mezi lidem byla oblíbená, a proto Michna zanechal kantořiny a naplno se věnoval hudbě. V roce 1647 vydal svou první sbírku písní *Česká maryánská muzyka* (psáno původním jazykem, pozn. aut.), dále pak v roce 1653 další, nazvanou *Loutna česká*, a v roce 1661 vydal poslední ze svých tří nejznámějších sbírek pod názvem *Svatoroční muzyka*.

Adam Václav Michna z Otradovic byl dvakrát ženatý. První manželku Zuzanu Cimmrmannovou si vzal asi v roce 1640 a po její smrti roku 1671 se ještě v téže roce oženil s Terezií Kateřinou Eppinauerovou. Obě manželství byla bezdětná. Zemřel 2. listopadu 1676 v Jindřichově Hradci.

Kancionál, který se v současné době používá při mši svaté, obsahuje devět Michnových písní, z nichž nejznámější jsou: *Chťic, aby spal, Zavítej k nám, Stvořiteli, Z nebe posel vychází nebo Vesel se, nebes Královno*.

Josef Floreš

Notový zápis Vánoční muzika

KANCIONÁLY ADAMA MICHNY Z OTRADOVIC

Básnické dílo Adama Michny se soustřeďuje do tří sbírek duchovních písní, které vydal jako zralý muž a umělec. Byl zároveň básník i skladatel, neboť ke všem písním skládal melodie pro čtyři nebo pět hlasů.

Svůj první kancionál sestavil kolem tří tematických celků. První díl zahrnul písně k uctívání Krista, druhý mariánské písně především pro slavnostní bohoslužby o velkých mariánských svátcích, třetí eschatologické písně o umírajících a mrtvých a o duších v očistci. Nejobjemnější je sice díl první, o Kristu, ale podle svého citového zaměření a podle svého osobního patosu položil hlavní váhu sbírky na díl věnovaný Marii, takže celý kancionál nazval *Česká mariánská muzika*.

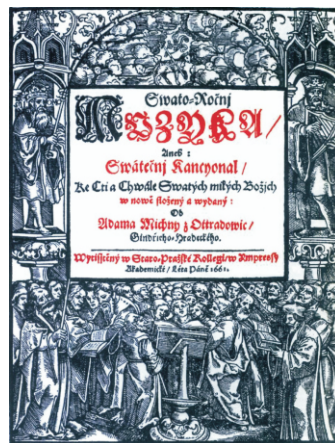
Nejjednodušší kompozici má *Svatořeční muzika*. Obsahuje především písně o svatých, tedy tematiku, která v České mariánské muzice chybí. Poněvadž však bral zároveň zřetel na ostatní slavnostní a sváteční dny, dospěl k obyčejnému typu katolického barokního kancionálu, který sahá od adventu až ke konci církevního roku. Nejpočetnější skupinu tvoří ovšem písně pro jednotlivé církevní slavnosti a svátky. K tomu se druží na konci malý úsek, obsahující nediferencované písně k apoštolům, mučedníkům, vyznavačům víry a pannám, tzv. „písně obecné“ (tj. písně k různým příležitostem) s prosbami o pomoc v nouzi a především písně, které

se obírají smrtí a životem posmrtným.

Je nutno zamyslet se nad uměleckou a složitou stavbou a nad hlavní myšlenkou *Loutny české*, která stojí v protikladu k jasné a jednoduché stavbě České mariánské muziky a Svatořeční muziky. Již svým rozsahem pouhých třinácti písní prozrazuje, že není kancionálem. Michnova Loutna je v české barokní literatuře výtvor smělý a výjimečný. Jednotlivé její skladby jsou skloubeny do promyšleného cyklu, který nezapadá ani svým rázem, ani stylem do kostelního prostředí. Loutna je básnická a hudební svita, která si žádala souborného provedení, nejvhodněji nějakého koncertního.

(z knihy ADAM MICHNA Z OTRADOVIC, *BÁSNIČKÉ DÍLO*, Odeon Praha, 1985, předmluvu napsal Antonín Škarka)

Kancionál Svatořeční muzika

Loutna česká

MORAVSKÝ SKLADATEL JOSEF SCHREIER

České Vánoce si těžko můžeme představit bez vánoční mše Hej mistře Jakuba Jana Ryby, která se stále těší velké oblibě. Poprvé zazněla na Vánoce ve Starém Rožmitále v chrámu Povýšení sv. Kříže v roce 1796.

Asi čtyřicet let před Rybovou pastýřskou mší vznikla na východní Moravě latinská vánoční mše se silným vlivem valašského nářečí a valašské lidové hudby *Missa pastoralis in C boemica*. Složil ji Josef Schreier, který se 2. ledna 1718 narodil v Dřevohosticích u Přerova. O jeho dětství se mnoho neví. Jeho jméno se později objevilo v Bílovicích u Uherského Hradiště, kde působil jako učitel. Dne 13. června 1740 se zde oženil s Annou, dcerou Mikuláše Bureše. Z manželství vzešlo dvanáct dětí, ale některé zemřely brzy po narození nebo v raném dětství. Během dvaceti let, kdy lze v Bílovicích sledovat jeho rodinu, se stal správcem chrámové hudby a zpěvu a později rektorem.

V nedávné době byly na Slovensku nalezeny další záznamy o skladbách Josefa Schreiera. Tento náález by mohl dokazovat, že skladatel později žil v tehdejších Uhrách a pravděpodobně tam i zemřel.

Missa pastoralis in boemica se řadí podle hudebních odborníků mezi nejvýznamnější hudební památky barokní pastorální hudby. Je zajímavá a zároveň originální tím, že se v ní střídá latinský liturgický text s textem neliturgickým v české řeči, spíše valašským nářečím. Dlouhou dobu se těšila zájmu venkovských kostelních kůrů. Podle dosavadního zkoumání se hrála nejvíce v Kroměříži, Rajhradě, Hranicích, Zlíně a na Valašskoklobucku. Pak na dlouhou dobu upadla do zapomnutí.

V nedávné době byla *Missa pastoralis in boemica* opět objevena pro koncertní účely. Zazněla z brněnského rozhlasu i z koncertních pódii. O Vánocích v roce 2002 zazněla i v kostele sv. Michala v Olomouci a v kostele sv. Havla v Dřevohosticích, v skladatelově

rodišti. Toto výrazné dílo moravského autora se 18. prosince 2004 dočkalo i prvního zahraničního provedení. V chrámu sv. Karla Boromejského ve Vídni ji předvedl Smíšený pěvecký sbor města Uničova a Komorní orchestr ZUŠ Uničov pod vedením sbormistryně Květoslavy Folprechtové a dirigenta Františka Mlynáře. První provedení profesionálním orchestrem se uskutečnilo 21. prosince 2007. V Domě umění ve Zlíně tuto vánoční mši představila Filharmonie Bohuslava Martinů Zlín a Sbor Cantica laetitiae v čele s dirigentem Jaroslavem Kyzlinkem. Dále pak 13. prosince 2018 zazněla v Besedním domě v Brně v rámci předvánočního koncertu Filharmonie Brno pod vedením dirigenta Vojtěcha Spurného a 18. prosince téhož roku v Domě kultury města Ostravy v provedení Janáčkovy filharmonie Ostrava, dirigoval Stanislav Vavřík.

V době své kantorské práce Schreier skládal další svá hudební díla s duchovní tematikou, např. *Pastorela in D* (chrámová skladba, která vychází z valašské lidové hudby), *Moravská mše vánoční* (pastýřská mše s ryze moravskou melodikou), *Missa solemnis* (slavnostní, latinsky zpívaná mše). Složil také historicky první české zpěvohry, které patří k vrcholům jevištní tvorby období rokoka. Je to např. *Landembařk* (komická opereta v hanáckém nářečí z doby prusko – rakouských válek).

Josef Floreš

Notový zápis Missa Pastoralis

CANTARE - VÁNOČNÍ KONCERTY

Vánoční čas je doba, kdy nás ještě více než kdy jindy přitahuje hudba, která v nás pozvedá radost z narození našeho Spasitele. Proto přicházíme do chrámů a necháváme na sebe dýchnout sváteční tóny, abychom hlouběji pronikli do tajemství vánoční noci.

Do kostela sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně přicházíme již téměř dvacet let poslechnout si adventní nebo vánoční koncert Smíšeného pěveckého sboru Cantare. Asi se nenajde nikdo, kdo by litoval času stráveného při

poslechu hudby, kterou se sborem připravuje sbormistryně Anna Frajtová. Je to vždy krásný zážitek a posluchači kvalitu vystoupení oceňují dlouhým potleskem.

Dramaturgie koncertů se každoročně mění. Program je sestaven tak, aby byl pro posluchače pestrý a atraktivní. To je také důvod, proč se snaží sbor spolupracovat s různými orchestry (např. komorní soubor Musica Minore Brno, Ensemble Opera Diversa Brno nebo

také orchestry složené z učitelů a bývalých žáků ZUŠ).

V dlouhé řadě adventních a vánočních koncertů ve slavičinském kostele tak již zazněla *Česká mše vánoční* (J. J. Ryba), *Missa Pastoralis*, *Pastorely – Vzhůru, vzhůru, pastouškové* (J. I. Linek), *Pastorela „Hej, hej, jeden i druhý“* (T. Koutník), *Koledy* (A. Tučapský), *Vánoční* (L. Fišer) a řada dalších. Součástí těchto koncertů bývá vystoupení dětského pěveckého sboru Tučňáci.

Josef Floreš

Z PAMĚTNÍ KNIHY FARNOSTI SLAVIČÍNSKÉ

„A pomalu se rok chýlí ke konci, vánoční koncert v kostele v posledním adventním týdnu, který pořádal svaz přátel hudby, pozval profesionální umělce i zpěváky ze Zlína. Tematika zpěvů i hudby dobře zapadla do interiéru našeho kostela i do duší posluchačů, a tím navodila předvánoční náladu, která vyvrcholila vánoční liturgií, kterou při půlnoční mši poté doprovázel svým zpěvem a hudbou místní náš kostelní sbor za spolupráce s žáky hudební lidové školy umění ve Slavičíně s dirigentem ředitelem této školy. Slavným požehnáním na sv. Silvestra a díkůvzdáním jsme poděkovali Bohu za vše dobré, co bylo v tomto roce vykonáno pro šíření Božího království v naší farnosti v uplynulém roce.“

Knihu za rok 1994 uzavřel 31. prosince 1994 P. Bohumír Zapletal, farář

Kostelní sbor a schola, r. 1990

VALAŠSKÁ HUDBA VÁNOČNÍ

Týdeník k zábavě a poučení.

„No jakž, pane rector, budeme-li dělat' letos na itní tú pěknú mšu?“

„Ale jděte s tím bláznovstvím! Vždyť se to už nehodí pro nynější dobu.“

„Ne, to by bylo pěkné! Po toliké roky sa pro nás hodila, a včil naráz už sa nehodí!“

„A jaké by to byly Vánoce bez téj mše? To ostatní bez toho za nic nestojí.“

„Pane rector, bez téj mše to nepůjde. To my radši nebudem dělat' nijakéj muzigy.“

Takové buřičské řeči vedly se dne 24. prosince 1865 v jedné škole okresu valašsko – klobuckého na Moravě. Dostali tam na podzim nového učitele z kraje olomouckého, jenž mínil se opřítí dávným zvykům valašským a vystrnaditi z kostela ty prostosrdečné zpěvy, jimižto Valaši dávali na jevo svou radost nad příchodem „Jezulátka“.

(František Brzobohatý, časopis KVĚTY, 1866, č. 18)

... A NĚCO PRO ROZVESELENÍ ...

Čtyři řeholníci spolu večer rozmlouvají v místnosti dobře osvětlené velkým lustrem. Teologická diskuze je v plném proudu, když najednou dojde k výpadku elektřiny a v místnosti je úplná tma. Františkán poklekne a začne děkovat Bohu za "sestru tmu". Benediktin se začne zpomínat modlit breviář. Dominikán začne nahlas pronášet svou úvahu o temnotě světa a Světle pravém. A tu se světlo znovu rozsvítí a františkán, benediktin a dominikán zjistí, že jsou v místnosti sami. Jdou tedy hledat jezuitu a najdou ho u rozvodné skříně, kde právě zapíná pojistky.

V jednom izraelském městě přišel turista na hřbitov a na čestném místě uviděl hrob Neznámého vojína. Přišel blíž a nechtěl věřit vlastním očím, na pomníku byl totiž nápis: "Neznámý voják Nathan Korach, velkoobchodník s vínem." Chvilu nad tím nechápavě kroutil hlavou a pak se ptal jednoho z místních, co to má jako znamenat. A dostalo se mu vysvětlení: "Ten Nathan Korach byl významný obchodník a byl to velký znalec vína, široko daleko se mu nikdo nevyrovnal. Ale jako voják on byl zcela neznámý."

Za rabínem přišel obchodník pan Kornfeld. "Rabí, poraď mi, co mám dělat s naším Arturem. Říkám mu, aby si vzal dceru starého Porgese, má dobře zavedený obchod na náměstí. Syn však trvá na svém, že si jinou nevezme než svoji Rózu, která nic nemá. A to jen proto, že ji má rád. Nechápu, co by z takového sňatku měl." "Pane Kornfeld, radím jim: Když má tu Rózu rád, tak mu nebraňte." "A co z toho bude mít?" "Budou spolu šťastni!" "Šťastni, šťastni – ale co z toho bude mít?"

Anděl smrti si zapisoval předsmrtné výroky svých klientů. Z jeho sbírky vyjímáme: Klídek, chlapi, to je nulák! - Tady je cítit plyn. Musíme najít, kde to uniká. Rozsvít! - A teď mne vyfoť na té skále! - Zprava je to dobré! - Ty na to nesahej. Pusť mne k tomu, já tomu rozumím! - Neboj, není nabitá! - Ten led unese tři takové chlapy, jako jsem já! - Hoď mi sem to kladivo! - Dobře, drahá. Teď je slabý provoz, tak ti svěřím řízení! - Už dlouho jsem si tak nepochutnal na houbách! - Já ti ukážu, jak je ten uzel pevný! - A teď koukejte, jak jsem si spravil brzdy! - Tu užovku klidně můžeš chytit do ruky! - Tomu upozornění nevěř, žádné miny tu nejsou! - To zábradlí natřu i bez lešení!

Ladislav Jílek
Humor za kostelem V

Vánoční sníh

Říká se, že na jesličkách nemá sníh co dělat, protože za Ježíšových časů v Palestině nesněžilo. Sníh je prý součástí pozdější tradice, kdy se jesličky začaly o Vánocích stavět v chladnějších oblastech Evropy. Sníh je prý jen zbytečná a nesmyslná ozdoba. Jenže tak to není. Přesvědčte se o tom sami v tomto příběhu.

Když o vánoční noci usnula Kometa, pastýři, osel i volek, Josef, Maria i Ježíšek, přihnali se na nebe nad Betlémem oblak. Také se chtěl poklonit malému Králi. Nic na zemi však nenásvědčovalo, že by se událo něco velkého. Oblak se zachvěl lítostí. Rozplakal se zármutkem a jeho smutné slzy tak studily, že se ještě ve vzduchu měnily na sněhové vločky. Téměř nikdo je nespasil, protože první paprsky slunce je brzy ráno rozpustily. Ale nic se na světě neděje pro nic za nic, a tak sněhové vločky změnily život jednomu muži.

Jediný člověk je pro Boha stejně důležitý jako celé lidstvo. Tím spíše, když se jedná o velkého, beznadějněho hříšníka: k těm Bůh chová mimořádnou lásku. Chce totiž být jedinou nadějí a nic ho nepřitahuje víc než zoufalý člověk. Muž, o kterém je řeč, měl k zoufalství tisíce důvodů. Svůj život zcela promrhal. Nic dobrého netvořil, jen ničil a kolem sebe rozseval jen smrt. Přiznal si to večer, když se vrátil do svého hradu nad Betlémem. Cestou totiž potkal dvojici poutníků: muže a těhotnou ženu. Zastavili se, když projížděl na koni kolem nich, a podívali se mu do tváře tak pevně, jak by si to nikdo místní nedovolil. Měli pohled tak plný vstřícnosti, nevinnosti a důvěry, že ho nevydržel. Zvlášť žena, které blížící se porod plnil oči něhou, mu pohledem pronikla až do srdce. Dlouho nic takového nezažil. Snažil se k té chudíně cítit jen pohrdání a posměch, ale nešlo mu to. Když mu popřáli pokoj a hodně zdraví, pokusil se jim odpovědět bičem, ale vtom se jeho kůň něčeho polekal a cvalem se rozběhl k hradu.

Z jejich očí se na něho dívaly všechny ženy, které za svůj život znásilnil, muži, které oloupil, a děti, které zabil. Jejich pohled ho dál bolel v srdci a tížil jako mlýnský kámen. Nepřestal se mu zjevovat ani v noci. Vracel se k němu ze všech koutů, kam se jen muž otočil. Už si myslel, že zešle. Popadl provaz a chystal se k činu, o kterém už dlouho uvažoval.

Právě v tu chvíli vletla oknem velká sněhová vločka a zhasla mu svíčku. Za ní následovaly další a další, jakoby je potmělá místnost přitahovala. Muž cítil tisíce ledových doteků na tváři i na rukou, ale nechápal, co se děje. Vtom mu to došlo: jsou to kapky krve – krve, která ještě horká tepala v lidských tělech a která teď studí jako led, protože ji prolil ve své krutosti. Třesoucíma rukama zapálil svíčku a užasl: místnost nebyla pokrytá rudou barvou hříchu, ale bílou barvou nevinnosti, kterou si pamatoval z dávných dob, kdy ho matka na dobrou noc líbala a chumrlala ho do bělostné pokrývky.

Muž se rozjel na koni do údolí, kde bílý sníh zářil nejjasněji. Zatímco u jesliček všichni spali a sníh pomalu tál, muž tiše plakal před tím, kdo ho tolik miloval, že mu daroval bílý sníh.

Piero Gribaudi Příběhy vánoční noci

Nejkrásnější jesličky, to je rodina

Tvé dítě spí. Budeš ho v noci pozorovat. Je to krásné, ta nevinnost, která se vám narodila. Jsou to jesličky, které máš doma celý rok. Tvoji starí rodiče čekají, až jim zavoláš nebo je navštívíš. Jsi pro ně jako Tři králové. Rozhodl/a ses nechat je u sebe až do konce. Tolik jiných je rychle odloží do hospice. Pro tebe by však bez nich zhaslo hodně hvězd v rodinných jesličkách. Odmít/a ses věnovat takové práci, kde na prvním místě stojí výkon a prospěch, které potlačují všechno ostatní. Všechny tvé milované děti, kterým jste pomáhali růst, mají u tebe přednost. Vidíš, jak radostně září tváře těch, jimž se věnuješ a o které se každý den staráš. Hlídej teplo v těch živoucích jesličkách. Je na tobě, abys je každý den udržoval/a. Když odmítneš, aby byla v každém pokoji tvých dětí televize, když nedovolíš dětem v obýváku počítačové hry, mp3 a ostatní hračky, které izolují jednoho od druhého, uděláš ze svého domu jesličky, kde budou tvé děti králi. V království rodiny je ohromné, že jsou všichni schopni navzájem se poslouchat. Toto mystérium lásky vytvářej s dětmi už od nynějška. Mají netušenou schopnost sdílení, když s nimi rozmlouváš. Tak uvidíš, jaké báječné světlo bude osvětlovat tvůj život. Hvězdami v tvé rodině budou oči zářící láskou – vašeho manželského páru a vašich ratolestí.

Guy Gilbert Rodina

Pokec, šálek čaje, svezení na nákupy, vyzvednutí receptu, péče o kočku, naslouchající a trpělivé ucho, kytice, sklenička džemu, první letošní fazole. Vína. Úsměv. Malé laskavosti, drobné zdvořilosti, drobné akty přátelství mohou změnit den.

Pěvecký sbor CANTARE SLAVIČÍN ve spolupráci s městem Slavičín
a Římskokatolickou farností Slavičín
Vás srdečně zve na

VÁNOČNÍ KONCERT

Program: Luboš Fišer - „Vánoční“ a skladby dalších autorů

Účinkují: Pěvecký sbor CANTARE a jeho sólisté,
hosté a velký orchestr

neděle 29. prosince 2019

kostel sv. Vojtěcha a sv. Cecílie Slavičín

Začátky koncertů: v 16.00 a v 19.00 hodin

Vstupné dobrovolné

Akce byla finančně podpořena městem Slavičín.

námořnický farní ples

sobota
11. ledna
2020

od
20
hodin

sokolovna
Slavičín

vstupné 100,- Kč
hraje CLERA

občerstvení - bohatá tombola - rumový bar

předprodej vstupenek Infocentrum Slavičín

Výtěžek z plesu bude věnován Charitě sv. Vojtěcha ve Slavičíně

TRÍKRÁLOVÁ SBÍRKA 2020

Počátek nového roku je na Charitě Slavičín již tradičně spojen s přípravami na Tříkrálovou sbírku. Tříkrálovou sbírku, která se stala největší dobrovolnickou akcí u nás, každoročně pořádá Charita Česká republika.

Sbírka se uskuteční první lednovou sobotu 4. ledna 2020, kdy koledníci již podvacáté vyjdou do ulic města Slavičína a dalších obcí, které jsou v působnosti Charity Slavičín.

Do Vašich domovů za Vámi přijde 71 skupinek koledníků se svými vedoucími, aby Vám všem přinesli radostnou zvěst Vánoc, narození Ježíše Krista, a poprosili o dar pro pomoc lidem v nouzi. Finančními příspěvky lze přispět do úředně zapečetěné kasičky, opatřené charitním logem. Vedoucí skupinek jsou vybaveni průkazkami.

Hlavním posláním sbírky je upozornit na potřebné lidi kolem nás a pomoci jim. Každý Váš dar znamená pomoc a naději pro ty, kteří se nachází v obtížné životní situaci. Na cestu koledníkům požehná Mons. Marian Dej již v pátek 3. ledna 2020 v kostele sv. Vojtěcha a Cecílie ve Slavičíně. Požehnání bude také křída, kterou koledníci na dveře K+M+B, jež nejsou zkratkami jejich jmen Kašpar, Melichar a Baltazar, ale latinským Christus Mansionem Benedicat, což lze přeložit jako „Ať Kristus žehná tomuto domu“. Více informací o sbírce můžete pak nalézt na www.trikralovasbirka.cz nebo www.slavicin.charita.cz. Získané prostředky v roce 2019 byly využity pro přímou pomoc rodinám v tísní, nemocným lidem, lidem v nouzi z oblasti Slavičína a okolí, k zajištění bezpečnosti Charitní pečovatelské služby a Domácí zdravotní péče Slavičín, na podporu rozvoje Osobní asistence Slavičín, rozvoj vozového parku Charity Slavičín a malá část na podporu charitních projektů na Haiti a Ukrajině.

Všem, kteří přispějí do sbírky, předem děkujeme.

Děkujeme, že pomáháte s námi!
Pracovníci Charity Slavičín

Vážení čtenáři,

dovolte mi, abych Vám jménem Charity Slavičín popřála do nového roku hodně štěstí, zdraví, lásky, Božího požehnání, vyplnění Vašich přání a cílů, mnoho osobních i pracovních úspěchů. Děkujeme, že děláte radost s námi!

Mgr. Milena Tománková, ředitelka Charity Slavičín

Poděkování

Charita Slavičín děkuje všem lidem dobré vůle, kteří se zapojili do Vánočního balíčku.

Balíčky poputují na Ukrajinu od 15.12.2019.

Bližší informace naleznete na www.charitaproukrajinu.cz.

**Spolek pro výstavbu kaple
děkuje všem příznivcům
za poskytnuté příspěvky
v minulém roce do sbírky určené
pro zhotovení střechy na kapli
ve Slavičíně - Hrádku
a děkuje předem za podporu
i v roce 2020.**

Láska znamená, že štěstí někoho jiného je i vaše štěstí. Rozpoznáváme ji u našich blízkých, u našeho partnera, u naší rodiny. Ale my máme větší srdce...milujeme více. Čím víc milujeme, tím víc štěstí okolo sebe šíříme.

POHŘBY

- 21.11. Radomír Pešek, 1961, Divnice
23.11. Jana Studeníková, 1962, Slavičín
27.11. Marie Strážnická, 1934, Divnice
9.12. Antonín Švehlák, 1939, Slavičín

ROZPIS SLUŽEB ŽEN, KTERÉ SE OBĚTAVĚ STARAJÍ O ÚKLID NAŠEHO KOSTELA

- 21.12. - 27.12. Divnice
28.12. - 3.1. Rokytice
4.1. - 10.1. Kašparová, Buriánková, Brhelová, Raková, Kosečková, Rašková
11.1. - 17.1. Obadalová, Durdáková, Borová L., Tománková M., Kuželová L., Kuželová M.
18.1. - 24.1. Studénková M., Salvětová, Burešová, Studénková P., Florešová I.
25.1. - 31.1. Vašíčková, Kudelová, Janůjová, Šebáková, Nováková, Psotová J., Janoušková V.
1.2. - 7.2. Zlámalová J., Peniašková, Studeníková J., Lysáková, Dubská
8.2. - 14.2. Kučerňáková, Hlavicová Cvešperová, Florešová M., Goňová J., Kovaříková M., Pfeiferová A.
15.2. - 21.2. Kozáčková L., Hudková V., Dulíková L., Ševčíková D., Žáková L., Štulířová, Bartošová
22.2. - 28.2. Bohuslavice
29.2. - 6.3. Hrádek 3 (M.Vaňková)
7.3. - 13.3. Chovančíková, Machů H., Humpolová st., Humpolová ml., Studenková A., Adámková J.

Vánoční bohoslužby ve Farnosti sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně

- 24.12.2018 15.00 hod. kaple Rokytice
15.00 hod. kaple Lipová
19.30 hod. kaple Bohuslavice
22.00 hod. Slavičín farní kostel
25.12.2018 7.15; 9.15 a 11.00 hod. Slavičín farní kostel
26.12.2018 7.15; 9.15 hod. Slavičín farní kostel
11.00 hod. kaple Divnice
31.12.2018 14.00 hod. modlitba chval Slavičín farní kostel
15.00 hod. mše sv. Slavičín farní kostel
1.1.2019 7.15; 9.15 a 11.00 hod. Slavičín farní kostel

**Požehnané a láskyplné
vánoční svátky
a do nového roku
hojnost všeho dobrého
od Pána našeho,
v Betlémě narozeného
přeje a vyprošuje
redakce Pastýře**

RÁDI VÁM POSLOUŽÍME UDĚLENÍM SVÁTOSTÍ

– největšího daru, který Kristus světil své církvi.

Protože však je k tomu třeba dobrá příprava, ohlaste se nám:

Křest dětí buď hned po narození nebo alespoň 1 měsíc před křtem.

(Křty jsou zpravidla 3. neděle v měsíci při mši svaté v 11 hodin)

Příprava na křest dospělých trvá zhruba 1 rok.

(Křest obvykle v sobotní Velikonoční vigílii.)

Zamýšlený církevní sňatek nejméně 3 měsíce předem.

Svátost nemocných udělujeme po individuální domluvě.

Možnost svátosti smíření je vždy půl hodiny před každou mší svatou.

ÚŘEDNÍ HODINY NA FAŘE

Středa ----- 15.00 – 16.00
Pátek 8.30 – 9.30 15.00 – 16.00

Pokud je P. Marian přítomen na faře, přijme potřebné rád i mimo úřední hodiny!!!

TELEFONICKÝ KONTAKT:

Fara (úřad) : 739 245 911

Mons.P. Marian Dej (soukromé): 731 919 369

E-mail: faslavicin@ado.cz

Web: www.faslavicin.cz

Farní knihovna (na faře):

každý druhý (sudý) čtvrtek od 12.30 do 15.30 hod.

PRAVIDELNÉ BOHOSLUŽBY VE FARNOSTI SV. VOJTĚCHA A SV. CECÍLIE VE SLAVIČÍNĚ

NE 7.15 hodin
9.15 hodin
11.00 hodin

PO, ST, PÁ 18.00 hodin
ÚT, ČT, SO 7.00 hodin

- 25.12.2019 Slavnost Narození Páně
26.12. Svátek sv. Štěpána, prvomučedníka
27.12. Svátek sv. Jana, apoštola a evangelisty
28.12. Svátek Svatých Mládětek, mučedníků
19.12. Svátek Svaté rodiny
31.12. sv. Silvestr
1.1.2020 Slavnost Matky Boží, Panny Marie
Světový den modliteb za mír
4.1. 2. neděle po Narození Páně
6.1. Slavnost Zjevení Páně – Tři králové
12.1. Svátek Křtu Páně
18.1. Panna Maria, Matka jednoty křesťanů,
Týden modliteb za jednotu křesťanů (18. – 25.1.)
19.1. 2. neděle v mezidobí
21.1. sv. Anežka Římská
24.1. sv. František Saleský
25.1. Svátek Obrácení svatého Pavla, apoštola
26.1. 3. neděle v mezidobí
28.1. sv. Tomáš Akvinský
31.1. sv. Jan Bosco
2.2. Svátek Uvedení Páně do chrámu Světový den
zasvěceného života
3.2. sv. Blažej
9.2. 5. neděle v mezidobí
10.2. sv. Scholastika
11.2. Panna Maria Lurdská, Světový den nemocných
14.2. sv. Valentin
16.2. 6. neděle v mezidobí
18.2. sv. Simeon
22.2. Svátek Stolce sv. apoštola Petra
23.2. 7. neděle v mezidobí
26.2. Popeleční středa
1.3. 1. neděle postní

PASTÝŘ, zpravodaj farní rodiny sv. Vojtěcha a sv. Cecílie ve Slavičíně. Slouží pro vnitřní potřebu farnosti. Řídí redakční rada. Náklad 550 výtisků. Příspěvky přijímají Jana Adámková, tel. 608 746 325 nebo 731 646 734 a Magdalena Durdáková, tel. 739 524 374. Můžete je také vložit do označené pokladničky v předsíni kostela, která je k tomuto účelu určena. Nepodepsané příspěvky se nepřijímají. Všem pravidelným i nepravidelným dopisovatelům upřímně Pán Bůh zaplať. Náklady na 1 výtisk činí přibližně 12,- Kč. Srdečně děkujeme za vaše finanční příspěvky. Další řádné číslo vyjde 1.3.2020 na 1. neděli postní. Uzávěrka bude v neděli 16.2.2020. Pozn. Redakce nezodpovídá za obsahy jednotlivých příspěvků. Provádí pouze jazykové a stylistické korektury. V článkách jsou otištěny necenzurované názory, postřehy a zkušenosti našich dopisovatelů a čtenářů!